

**PRZEMÓWIENIE POWITALNE BISKUPA PODLASKIEGO
ZE ZMIŁOWANIA BOŻEGO I ŁASKI STOLICY APOSTOLSKIEJ
BISKUP SIEDLECKI CZYLI PODLASKI**

IGNACY ŚWIRSKI

wszystkim obecnym pozdrowienie w Panu!

Miło mi jest w ścianach Katedry Podlaskiej przywitać przybywających do nas w Imię Pańskie Najdostojniejszych Gości w osobach:

Jego Eminencji Księdza Kardynała – Prymasa Polski,
Ich Ekscelencji Księża Arcybiskupów i Biskupów,
licznie zebranych Braci Kapłanów,
Rodziny Zakonne Męskie i Żeńskie,
oraz Ukochany Lud Boży!

Boleję nad tym, że tego powitania nie mogę uczynić osobiście – swoim własnym i żywym słowem – i dlatego uciekam się do niniejszego pisma, które łaskawie raczy odczytać mój Najbliższy Pomocnik – Jego Ekscelencja Ksiądz Biskup Waław.

Proszę zatem darować mi moje niedołęstwo i przyjąć moje najlepsze chęci służenia wszystkim i we wszystkim, oraz duchową moją obecność wśród Najdostojniejszych Gości.

Witając w Katedrze Podlaskiej Najdostojniejszych Gości, witam Ich z wielką radością i wdzięcznością i z głębokim podziękowaniem za łaskawe przybycie do nas, w celu wzięcia udziału w naszych podlaskich milenijnych uroczystościach i dopomóc nam swoim przykładem i słowem w Wielkim Akcie złożenia Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu, Najświętszej Maryi Pannie, Świętym Patronom Podlaskim – hołdu czci i uwielbienia, oraz

- podziękowania za przyjęcie nas do wielkiej rodziny chrześcijańskiej i wszczęcie w niepojęte, mistyczne Ciało Chrystusa Pana;
- podziękowania w uroczystym „Te Deum” za życie nadprzyrodzone, ożywiające nas w ciągu tysiąca lat,
- za niesłabnącą opiekę,
- za wielkie i niezliczone dary Jego miłosierdzia i dobroci nad nami,
- za ducha Prawdy i Miłości, któremu pozwolił nam służyć i w tej służbie nas wywyższać.

Uświadamiając sobie wielkie dobrodziejstwa Boże, nam w ciągu tysiąca lat okazywane, poczuwamy się do obowiązku miłego i drogiego, godnego podziękowania Najwyższemu.

Pragnąc z tego obowiązku dobrze się wywiązać, zaprosiliśmy Najdostojniejszych Gości i prosimy Ich teraz, nie tylko do wzięcia udziału w tym Akcie podziękowania, lecz też i przyjścia nam z pomocą w dokonaniu jego.

Niech wolno mi będzie zapewnić wszystkich Najdostojniejszych Gości, z Jego Eminencją Księdzem Prymasem na czele, że cała Diecezja Podlaska spragniona jest widoku tak wielkich i Dostojnych Gości, darzących nas dowodami miłości chrześcijańskiej i serdecznością gorącego serca. Spragnieni jesteśmy widoku Ich dla podtrzymania nas na duchu, pokrzepienia i zbudowania, dla uświadomienia naszej głębokiej łączności z całym Kościołem Polski i z całym chrześcijaństwem na świecie.

Niech wolno mi będzie zapewnić Waszą Eminencję – Księżę Prymasie, że zarówno Lud jak i Duchowieństwo, spragnione jest usłyszeć Twoje potężne, a jakże mocne i jakże krzepiące Słowo Arcypasterskie, które z taką siłą wstrząsa sumieniami ludzkimi, rozwała i buduje – rozwała co jest źle zbudowane i buduje, co jest do zbudowania.

Potęga Twego słowa jest dobrze znana w Narodzie Polskim – w Kraju i za granicą, i wśród obcych narodów. Błogosławione jego skutki posiadają charakter trwały i nieprzemijający. To słowo pragniemy usłyszeć i zachować je w duszach naszych na zawsze.

Spragnieni również jesteśmy Twego i wszystkich Arcypasterzy Polskich Błogosławieństwa Arcypasterskiego. Moc tego błogosławieństwa doceniamy dobrze i postaramy się okazać godnymi tej wielkiej łaski.

Najdostojniejszy Księżę Prymasie – pragnę w imieniu własnym, Duchowieństwa i całego Ludu Podlaskiego oświadczyć, że pragniemy dzień ten przeżyć w najbardziej podniosłym nastroju ducha – jako dzień, na który czekaliśmy długo i do którego długie szły przygotowania. Pragniemy ten dzień przeżyć jako dzień, który uczynił Pan: „Haec dies quam fecit Dominus”.

Mamy nadzieję, że będzie on dniem wiekopomnym – dniem większego naszego odrodzenia religijnego i zadatkiem dalszego błogosławieństwa Bożego.

Takie oto nadzieje przywiązujemy do dnia dzisiejszego i dzisiejszej uroczystości millenijnej.

Pragniemy z całego serca, aby ten dzień stał się nie tylko dniem hołdu publicznego i wyznania Wiary świętej, lecz też dniem ślubowań naszych największych, najwspanialszych, najgłębszych i najserdeczniejszych – wytrwania w wierze świętej, miłości Boga, Kościoła i Ojczyzny naszej.

Niech ten dzień zostanie w naszej świadomości jako dzień wielkiego zbudowania naszej przyszłości w drugim Tysiącleciu.

Raczy Wasza Eminencja i Wasze Ekscelencje i Wy, Bracia Kapłani, przyjąć to oświadczenie, jako dojrzały owoc naszego przygotowania i głębokiego przeżycia w uroczystościach millenijnych. Amen.

+ *Ignacy Świrski biskup*